

Sygn. akt I C 262/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie Wydział I Cywilny

Przewodniczący – SSO Juliusz Ciejek

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Foks

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2014r. w Olsztynie,

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. Ł.**

przeciwko **J. B.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 100.000 (sto tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia (...)do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.457 zł 56 gr (cztery tysiące czterysta pięćdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od powoda z zasądzonego roszczenia na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w O.) kwotę 224 zł 98 gr (dwieście dwadzieścia cztery złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu w części, w jakiej przegrał proces;

V. nie obciąża pozwanej nieuiszczoną opłatą sądową od pozwu w części, w jakiej przegrała proces.

UZASADNIENIE

Powód Z. Ł.wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej J. B.w postępowaniu upominawczym kwoty 106.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia (...)oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania wskazał, że na podstawie umowy zawartej w dniu (...)z A. G.nabył względem pozwanej dwie wierzytelności: jedną z tytułu naliczenia kary umownej w wysokości 100.000 złotych zastrzeżonej na wypadek naruszenia zakazu wynikającego z umowy o współpracy oraz z tytułu nieuiszczonego czynszu najmu lokalu mieszkalnego (20 miesięcy razy 300 złotych miesięcznie). Wskazany w wezwaniu do zapłaty termin do spełnienia świadczenia upłynął i mimo tego pozwana nie dokonała stosownej wpłaty (k. 2-4).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu (...)przez Sąd Okręgowy w Kaliszu w sprawie (...)uwzględniono w całości żądanie powoda (k. 31).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana J. B.złożyła sprzeciw wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Nadto domagała się zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu podała, że zawarta umowa o współpracy miała wywierać określone skutki gospodarcze wynikające z zamiaru stron i została ona zawarte przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą, a zatem informacje, których dotyczył zakaz ujawniania, mógł dotyczyć wyłącznie określonych zamierzeń prowadzonych wspólnie przez kooperujące strony. Okoliczności, na które miała zeznawać pozwana w postępowaniu o zmianę zarządu, nie łączyły się ze wspólnie prowadzonymi zamierzeniami gospodarczymi. Związane były raczej z osobistymi poczynaniami zbywcy wierzycielności nie mającymi znaczenia dla umowy współpracy. Odnośnie roszczeń związanych z czynszem za wynajem lokalu przy ul. (...)w O., pozwana podniosła, że wynajęła A. G.pokój w siedzibie swojej firmy za miesięczną opłatą w wysokości 300 złotych netto, a suma ta odpowiadała wysokości najmu mieszkania od A. G.i strony ją wzajemnie kompensowały. Ponadto zgodnie z (...)umowy najmu z dnia (...)A. G.była obowiązana do zwrotu nakładów poczynionych na wynajmowany lokal, a wykonany przez pozwaną kosztorys prac wykazał, że wartość tych nakładów wynosi 76.806,11 złotych (k. 50-52).

Postanowieniem z dnia (...)Sąd Okręgowy w K.przywrócił pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w dniu (...), uchylając jednocześnie nadaną tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności (k. 87-87v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie ustawy spadek po zmarłym E. J.nabyli: jego żona E. J. (1)oraz dzieci: H. J., T. J.i małoletnia M. J.(córka A. G.), każdy po 1/4 części.

W dniu (...)przed Sądem Rejonowym w G.zostało wszczęte postępowanie o dział spadku po zmarłym E. J.i zniesienie współwłasności (sygn. akt (...)). W ramach tego postępowania na mocy postanowienia z dnia (...)udzielono zabezpieczenia roszczenia małoletniej M. J.poprzez powierzenie jej w imieniu pozostałych spadkobierców zarządu nieruchomością położoną w O.przy ul. (...)zabudowaną budynkiem mieszkalnym z 35 lokalami mieszkalnymi, powierzył jej kwotę 300.000 złotych oraz zasądził od pozostałych spadkobierców na jej rzecz kwotę 5.000 złotych miesięcznie. Sąd zobowiązał przedstawicielkę ustawową małoletniej M. J.– A. G.do składania sprawozdań z zarządu powierzonym majątkiem.

(dowód: postanowienie z dnia (...), k. 222-223 akt sprawy (...))

A. G.poznała pozwaną J. G.przez swoich rodziców, z którymi pozwana pozostawała w relacjach sąsiedzkich – często ich odwiedzała w mieszkaniu, przychodziła do nich na obiady, pozostawiała pod ich opieką syna. Przed nawiązaniem znajomości z pozwaną A. G.nie prowadziła działalności gospodarczej, zajmując się jedynie pozyskiwaniem dotacji ze środków unijnych.

(dowód: zeznania świadka W. G., k. 740-741, płyta CD, k. 743, zeznania świadka A. G., k. 774-775v., płyta CD, k. 777)

Przed poznaniem A. G.i jej rodziców pozwana spędziła ponad 3 lata w zakładzie karnym za różnego rodzaju przestępstwa przeciwko mieniu.

(dowód: zeznania pozwanej J. B., k. 854-855, pismo, k. 794-798)

Początkowo pozwana wynajmowała od ówczesnego zarządcy budynku położonego w O. przy ul. (...) lokal mieszkalny nr (...). Tytułem czynszu najmu płaciła 900 złotych miesięcznie, a nadto ponosiła koszty bieżącego utrzymania mieszkania.

(dowód: zeznania świadka A. G., k. 774-775v., płyta CD, k. 777)

Stosunki między A. G.a pozwaną nie miały wyłącznie biznesowego charakteru, opierały się także na wzajemnym zaufaniu i przyjaźni. A. G.zwierzała się pozwanej i opowiadała jej o swojej sytuacji rodzinnej i finansowej.

(dowód: zeznania świadka A. G., k. 774-775v., płyta CD, k. 777)

Pozwana zaferowała A. G.pomoc w rozpoczęciu działalności gospodarczej w zakresie wynajmu mieszkań znajdujących się w budynku wielorodzinnym położonym w O.przy ul. (...). A. G.zarejestrowała formalnie działalność i wynajęła powierzchnię biurową od pozwanej w należącym do niej lokalu położonym w O.przy ul. (...). Czyszn za najem lokalu biurowego został ustalony na kwotę 300 złotych.

(dowód: umowa najmu, k. 64-65, zeznania świadka I. K., k. 741v.-742, płyta CD, k. 743, zeznania świadka A. G., k. 774-775v., płyta CD, k. 777)

W dniu (...)między A. G.a pozwaną doszło do zawarcia umowy o współpracy. Projekt umowy, w tym także w zakresie zastrzeżenia kary umownej w wysokości 100.000 złotych, został sporządzony przy pomocy prawników, z którymi pozwana współpracowała. Celem zastrzeżenia kary umownej była chęć zabezpieczenia się pozwanej przed ujawnieniem przez A. G.danych dotyczących jej kontrahentów.

(dowód: zeznania pozwanej J. B., k. 854-855)

Przedmiotem umowy była współpraca pozwanej z A. G.jako podmiotem współpracującym. Na mocy tej umowy pozwana zobowiązała się do: działań mających na celu rozwój firmy podmiotu współpracującego, prowadzenie działań marketingowych i promocyjnych mających na celu pozyskiwanie nowych klientów i zamówień na rzecz podmiotu współpracującego, informowania swoich klientów o zakresie usług oferowanych przez podmiot współpracujący, udzielania pomocy podmiotowi współpracującemu, mającej charakter organizacyjny i informacyjny. Zgodnie z (...) umowy wszelkie informacje w ustnej, pisemnej, elektronicznej lub innej postaci, które strony wzajemnie sobie udostępnią w związku z realizacją umowy, zarówno w czasie jej obowiązywania, jak i po jej rozwiązaniu lub wygaśnięciu, będą traktowane jako poufne i będą wykorzystane wyłącznie do wykonania zobowiązań objętych umową.

Stosownie do (...) umowy A. G.zobowiązała się do zapłaty na rzecz pozwanej 10% prowizji od wysokości swoich comiesięcznych dochodów z tytułu działalności gospodarczej z zakresu samodzielnie wykonywanych usług (poza przychodami uzyskiwanymi z najmu lokali), po doliczeniu do tej kwoty podatku VAT.

W (...)zastrzeżono karę umowną w wysokości 100.000 złotych na wypadek złamania warunków umowy z winy jednej ze stron. Zgodnie z (...) umowy zerwanie współpracy oznacza jednocześnie zakaz prowadzenia działalności mającej charakter konkurencyjny w stosunku do działalności prowadzonej przez strony umowy przez dwa lata po zakończeniu współpracy.

(dowód: umowa o współpracy, k. 13-15)

W związku z nawiązaniem współpracy A. G.i pozwana zawarły w dniu (...)na okres 15 lat umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...)w budynku przy ul. (...)w O.. Przy podpisywaniu umowy najmu A. G.oświadczyła, że jest zarządcą przedmiotowego lokalu mieszkalnego. Zgodnie z umową pozwana obowiązana była do uiszczania czynszu najmu w wysokości 300 złotych miesięcznie w terminie do 5-tego każdego miesiąca. Strony zastrzegły w (...) umowy, że pozwanej jako najemcy lokalu służy prawo pierwokupu w przypadku przeniesienia własności budynku położonego w O.przy ul. (...). Na podstawie (...)umowy A. G.zobowiązała się do zwrotu wszelkich nakładów poniesionych przez najemcę do wysokości wynikającej z faktur przez niego przedłożonych, a zwrot nakładów powinien nastąpić do dnia wydania lokalu przez najemcę.

(dowód: umowa najmu, k. 66-68)

Wspomniany lokal ten był większy od poprzednio wynajmowanego, a pozwana, licząc na to, że nabędzie w przyszłości jego własność, przeprowadziła w nim remont podwyższający jego standard. Ustalony w umowie z dnia (...) na kwotę 300 złotych czynsz najmu wynikał z zawartej między A. G.a pozwaną umowy o współpracy. Wymienione uzgodniły między sobą, że będą potrącały sobie wzajemnie należności z tytułu czynszu za lokale przez siebie wynajmowane. Lokal ten pozwana następnie podnajęła I.K..

(dowód: zeznania świadka A. G., k. 774-775v., płyta CD, k. 777)

W wyniku współpracy z pozwaną A. G. otworzyła w D. w pawilonie supermarketu (...) sklep z asortymentem obejmującą odzież damską. W tym samym supermarkecie pozwana otworzyła aptekę.

(dowód: zeznania świadka A. G., k. 774-775v., płyta CD, k. 777)

Z powodów finansowych A. G. zamknęła sklep w pasażu supermarketu (...). O powyższym fakcie pozwana powzięła informację od kierownictwa (...), które zadzwoniło do niej w sprawie zaległości.

(dowód: zeznania pozwanej J. B., k. 854-855)

W dniu (...) małżonka zmarłego E. J., E. J. (1) i jego syn H. J. wystąpili do Sądu Rejonowego w O. przeciwko A. G. z wnioskiem o ustanowienie dla małoletniej M. J. kuratora do zarządu jej majątkiem. W uzasadnieniu wniosku podali, że matka małoletniej A. G. w okresie pół roku roztrwoniła kwotę 300.000 złotych i w dalszym ciągu trwoni 1.500 złotych miesięcznie, a zatem zachodzi obawa, że z majątku małoletniej nic nie pozostanie.

W dniu (...) M. G. i W. G. (2) nagrali rozmowę przeprowadzoną pomiędzy nimi a pozwaną celem wykazania córce A. G. dwulicowości pozwanej wobec niej. Po odsłuchaniu nagrania A. G. zerwała kontakt z pozwaną. Pozwana, obawiając się o zwrot zainwestowanych w remont wynajętego mieszkania pieniędzy, zaczęła domagać się porozumienia w tym przedmiocie grożąc, że w przeciwnym razie skontaktuje się z E. J. (1).

W drugiej połowie (...) w trakcie trwającego już postępowania o sygn. (...) pozwana poprosiła E. J. (1) o spotkanie, twierdząc, że ma do przekazania kilka informacji, które mogą ją zainteresować w związku z toczącą się sprawą spadkową po E. J.. Podczas spotkania w biurze firmy w O. w obecności dwóch adwokatów pozwana oświadczyła, że A. G. kwotę 300.000 złotych przeznaczoną dla małoletniej M. J. przekazała swojemu partnerowi, że przy zarządzie budynkiem wielorodzinnym w O. przy ul. (...) zatrudniła swoich rodziców, aby w ten sposób wyprowadzić pieniądze z majątku małoletniej, oraz że rozpoczęła przez nią działalność w jednym supermarketów przynosi straty z uwagi na niewłaściwy sposób prowadzenia sklepu. Ujawniając powyższe informacje, pozwana chciała pozbawić A. G. prawa zarządu majątkiem małoletniej M. J..

(dowód: zeznania świadka W. G., k. 740-741, zeznania świadka I. K., k. 741v.-742, płyta CD, k. 743, zeznania świadka A. G., k. 774-775v., płyta CD, k. 777, zeznania świadka E. J. (1), k. 852v.-835, płyta CD, k. 856, stenogram rozmowy, k. 780-793, zeznania pozwanej J. B., k. 854v.)

A. G. i pozwana zakończyły współpracę we wrześniu (...) Umowa o współpracy została rozwiązana z inicjatywy A. G. po tym, jak dowiedziała się – będąc uczestniczką postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w O. pod sygn. (...) o ustanowienie kuratora do zarządu majątkiem małoletniej M. J. – że pozwana przekazała przeciwnikowi procesowemu informacje dotyczące jej sytuacji finansowej i została powołana na świadka na okoliczność trwonienia majątku małoletniej.

(dowód: zeznania świadka A. G., k. 774-775v., płyta CD, k. 777)

Po rozwiązaniu umowy o współpracy pozwana zaprzestała płacenia czynszu najmu, mimo że w dalszym ciągu korzystała z lokalu mieszkalnego położonego w O. przy ul. (...).

(dowód: zeznania świadka A. G., k. 774-775v., płyta CD, k. 777)

Pismem z dnia (...) pozwana wezwała A. G. do zapłaty na jej rzecz 10% prowizji od wysokości comiesięcznych dochodów, zgodnie z treścią (...) pkt 1 umowy o współpracy z dnia (...), wzywając jednocześnie do przedłożenia w terminie 7 dni rozliczenia podatkowego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w 2009r. oraz deklaracji dla podatku od towarów i usług za miesiąc (...) i (...). Podkreśliła, że w przypadku braku odpowiedzi we wskazanym terminie wystąpi z żądaniem zapłaty kwoty 50.000 złotych na drogę postępowania sądowego.

(dowód: pismo z dnia (...) k. 58, 59)

W toku postępowania o sygn. (...)w dniu (...)pełnomocnik E. J. (1)i H. J.złożył pismo, w którym wnioskował m.in. o wezwanie i przesłuchanie pozwanej na okoliczność trwonienia przez A. G.majątku małoletniej M. J.. W uzasadnieniu tego pisma pełnomocnik wskazał, że z uzyskanych informacji wynika, iż A. G.roztrwonila znaczną część sumy 300.000 złotych i aby ukryć ten fakt na potrzeby toczącego się postępowania poprosiła znajomych o „użyczenie” jej pieniędzy, prowadzi bardzo wystawne życie, a znaczną część pieniędzy należących do córki zainwestowała w otwarcie sklepu, który wskutek nieudolnego zarządzania przynosił same straty, co ostatecznie doprowadziło do jego zamknięcia, zaś A. G.po zakończonej działalności gospodarczej pozostały jedynie spore długi wobec (...). Ponadto zaznaczono, że z majątku małoletniej utrzymuje się nie tylko A. G., ale także jej ojciec i matka, którzy są fikcyjnie zatrudnieni przy sprzątaniu i dozorze należących do małoletniej nieruchomości.

(dowód: pismo procesowe z dnia (...)złożone do sprawy (...), k. 21-23)

Na rozprawie w dniu (...)Sąd Rejonowy w O.oddał wnioski dowodowe zgłoszone w piśmie z dnia (...)i postanowieniem oddał wnioski o ustanowienie kuratora. Apelację od powyższego postanowienia wnieśli E. J. (1)i H. J., domagając się jego zmiany i orzeczenia o ustanowieniu kuratora do zarządu małoletniej M. J..

(dowód: protokół rozprawy z dnia (...)k. 185-186, postanowienie, k. 187 akt sprawy I. N.186/10)

Pismem datowanym na dzień (...)A. G.wezwała pozwaną do zapłaty na jej rzecz kwoty 100.000 złotych tytułem kary umownej przewidzianej w (...)umowy o współpracy zawartej w dniu (...), w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszego pisma. Podkreśliła, że w chwili obecnej jest uczestniczką postępowania w sprawie rodzinnej prowadzonej w Sądzie Rejonowym w O.pod sygn. (...), a jak wynika z pisma pełnomocnika wnioskodawców, pozwana przekazała im informację, że A. G.prowadzi sklep w pasażu (...), który przynosi same straty. Z uwagi na fakt, że do współpracy A. G.z (...)Polska doszło w wyniku realizowanej przez strony umowy o współpracy, informacje co do prowadzenia sklepu, jak i efektów gospodarczych tego przedsięwzięcia były objęte klauzulą poufności, określoną w (...)umowy z dnia (...)o współpracy.

(dowód: pismo z dnia (...), k. 19-20)

W nawiązaniu do powyższego pisma pozwana odpowiedziała, że nie przekazywała osobom trzecim informacji objętych umową o współpracy zarówno w trakcie jej trwania, jak i po jej zakończeniu. Nadmieniła, że ustalenia w zakresie prowadzenia sklepu w pasażu (...)i ponoszenia z tego tytułu strat nie wymagają nadmiernych starań ze strony osób trzecich w sytuacji, gdy dotyczy to działalności usługowej w punkcie powszechnie dostępnym, zamkniętym po kilku miesiącach działalności.

(dowód: pismo z dnia (...)k. 47-48, 62 -63)

Pismem z dnia (...)A. G.poinformowała pozwaną, że korzystanie z pomieszczeń garażowych oraz siłowni odbywało się na zasadzie użyczenia, które zostało wypowiedziane, wzywając jednocześnie, aby w terminie 7 dni oddała jej resztę kluczy i zabrała z pomieszczeń wszystkie swoje rzeczy. Odnosząc się do kwestii rozliczeń, przypomniała, że nie kwestionuje działań pozwanej w ramach umowy o współpracy, ale jedynym efektem tej współpracy było rozpoczęcie wynajmowania sklepu w pasażu (...), a A. G.przełała jej w dniu (...)umówione 10% od przychodów netto.

(dowód: pismo z dnia (...)k. 60-61)

Na rozprawie w dniu (...)Sąd Okręgowy w O.dopuszczył dowód z przesłuchania pozwanej J. B.w charakterze świadka. W trakcie składania zeznań pozwana podała, że część uzyskanej przez małoletnią M. J.kwoty 300.000 złotych A. G.przekazała w drodze pożyczki swojemu partnerowi i na potrzeby toczącego się postępowania pożyczła pieniądze, aby uzupełnić stan rachunku bankowego. Podkreśliła, że koszty utrzymania małoletniej są przeciętne, a remont mieszkania nie był kosztowny.

(dowód: protokół rozprawy z dnia (...), k. 373-374 akt sprawy I. N.186/10)

Postanowieniem z dnia (...)Sąd Okręgowy w O.w sprawie (...)zmienił zaskarżone postanowienie i powierzył zarząd małoletniej M. J.ustanowionemu w tym celu kuratorowi.

W uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd ten wskazał, że zostało uzupełnione postępowanie dowodowe, m.in. o przesłuchanie świadka J. B., której dano wiarę. Z zeznań świadka wynikało, że A. G.pieniądze, jakie małoletnia M. J.otrzymała w drodze zabezpieczenia, przeznaczyła na pożyczkę dla swojego znajomego T. T.i aby wykazać, że na rachunku bankowym M. J.znajdują się pieniądze, pożyczala różne kwoty od znajomych i wpłacała je na konto. W tych okolicznościach Sąd odwoławczy uznał, że zachodzi potrzeba ingerencji w sferę władzy rodzicielskiej A. G.w zakresie sprawowania przez nią zarządu majątkiem małoletniej M. J..

(dowód: postanowienie z dnia (...), wraz z uzasadnieniem, k. 376, 380-383v. akt sprawy (...))

W następstwie orzeczenia Sądu Okręgowego w O.kuratorem do zarządu majątkiem małoletniej M. J.ustanowiono E. K., która pełniła tę funkcję od (...)do (...).Następnie postanowieniem z dnia (...)w sprawie (...)Sąd Rejonowy w O.zarząd majątkiem powierzył T. G., zobowiązując go do składania półrocznych sprawozdań z nadzoru.

(dowód: postanowienie z dnia (...), k. 46, zeznania świadka E. K., k. 852v., płyta CD, k. 856)

Pismem z dnia (...). A. G.skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 100.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia (...)w związku z naruszeniem (...)umowy o współpracy zawartej w dniu (...)

(dowód: pismo z dnia (...), k. 11)

Umową z dnia (...)zawartą w zwykłej formie pisemnej A. G.przełała na powoda za cenę 20.000 złotych przysługującą jej względem pozwanej wierzytelności: w wysokości 100.000 złotych wynikającą z umowy współpracy zawartej w dniu (...)między A. G.a pozwaną, w wysokości 3.000 złotych z tytułu nieuregulowanych należności za czynsz najmu oraz obejmującą odsetki ustawowe za zwłokę w wysokości 70.000 złotych, naliczone od dnia 15 lipca (...)

W umowie zaznaczono, że powyższe wierzytelności są stwierdzone następującymi dokumentami: umową współpracy z dnia (...), umową najmu lokalu mieszkalnego z dnia (...)oraz wezwaniem do zapłaty wystosowanym do pozwanej w dniu (...)

A. G.jako zbywczyni oświadczyła, że będące przedmiotem umowy cesji wierzytelności są bezsporne, wymagalne, nieprzedawnione, nie są zajęte przez organ w postępowaniu egzekucyjnym oraz są wolne od wad prawnych. W umowie wskazano, że wraz z wierzytelnościami przechodzą na powoda jako nabywcę wszelkie prawa z nimi związane. A. G.zobowiązała się do powiadomienia pozwanej o sprzedaży wierzytelności w terminie 2 dni od zawarcia umowy wraz z potwierdzeniem jego nadania bądź doręczenia.

(dowód: umowa cesji, k. 5-6, 7-8)

W (...) pozwana zdała klucze nowemu zarządcy budynku i opuściła dotychczas wynajmowany lokal.

(dowód: zeznania świadka A. G., k. 774-775v., płyta CD, k. 777)

Dwukrotnie pismami z dnia (...)i (...)powód zwracał się do pozwanej o zapłatę na jego rzecz kwoty 173.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 (...) 2012r.

(dowód: pisma z dnia (...)i (...), k. 9, 10)

Pozwana nie posiada majątku. W chwili obecnej toczy się przeciwko niej egzekucja na kwotę około 1.000.000 złotych.

(bezsborna k. 855)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszym postępowaniu powód dochodził dwóch wierzytelności, które nabył od A. G. na mocy pisemnej umowy cesji z dnia (...): jedna z nich wynikała z umowy o współpracy z dnia (...) zawartej między A. G. a pozwaną i stanowiła karę umowną w wysokości 100.000 złotych naliczoną w związku z naruszeniem (...) umowy, a druga wierzytelność w wysokości 6.000 złotych obejmowała nieuregulowany przez pozwaną czynsz najmu lokalu mieszkalnego położonego w O. przy ul. (...).

Zgodnie z art. 509 (...) k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie zaś do (...) tego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Istotne jest przy tym, że cesjonariusza nie chroni dobra wiara, dlatego nabędzie on wierzytelność w takim zakresie i tylko wówczas, gdy służyła ona cedentowi. Przeniesienie wierzytelności odbywa się więc zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada. Sama umowa przelewu wierzytelności zawarta nawet w formie pisemnej jeszcze nie oznacza, że wierzytelność, która była przedmiotem takiej umowy, istnieje.

W niniejszej sprawie spór między stronami postępowania w zasadniczej mierze sprowadzał się do ustalenia, czy objęte umową z dnia (...) wierzytelności przysługiwały zbywczyni A. G. i tym samym mogły być przedmiotem skutecznego przelewu.

Wierzytelność z tytułu kary umownej.

Roszczenie o zapłatę kary umownej było uzasadnione zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Przedmiotem umowy z dnia (...) o współpracy było wykonywanie przez pozwaną działań marketingowych i promocyjnych, mających na celu rozwój firmy (...), pozyskiwanie nowych klientów i zamówień, a nadto informowanie klientów pozwanej o zakresie usług oferowanych przez firmę (...). Stosownie do (...) umowy wszelkie informacje w ustnej, pisemnej, elektronicznej lub innej postaci, które strony wzajemnie sobie udostępnią w związku z realizacją umowy, zarówno w czasie jej obowiązywania, jak i po jej rozwiązaniu lub wygaśnięciu, będą traktowane jako poufne i będą wykorzystane wyłącznie do wykonania zobowiązań objętych umową. Zgodnie z (...) umowy o współpracy z dnia (...) w przypadku złamania warunków umowy z winy jednej ze stron, jest ona obowiązana do wypłacenia kary umownej w wysokości 100.000 złotych. Według (...) umowy A. G. jako podmiot współpracujący zobowiązała się do zapłaty na rzecz pozwanej 10% prowizji od wysokości comiesięcznych przychodów z tytułu działalności gospodarczej z zakresu samodzielnie wykonywanych usług (poza przychodami uzyskiwanymi z najmu lokali). Treść (...) umowy jednoznacznie wskazuje, że umową współpracy była objęta również pomoc w zarządzaniu budynkiem wielorodzinnym i najmie lokali, aczkolwiek ta działalność nie powodowała obowiązku zapłaty prowizji.

Niezależnie od formy, w jakiej informacje zostały udostępnione drugiej stronie umowy, informacje te powinny być pozyskane w związku z realizacją umowy (powinny wykazywać przedmiotowy i funkcjonalny związek z wykonywaniem umowy) oraz powinny być wykorzystywane wyłącznie do wykonywania zobowiązań objętych umową o współpracy. Obowiązek zachowania w tajemnicy wszelkich informacji pozostających w związku z realizacją umowy o współpracy

został rozciągnięty zarówno na okres jej obowiązywania, jak i na okres po jej rozwiązaniu lub wygaśnięciu, przy czym po zakończeniu współpracy stron nie wprowadzono żadnych ograniczeń czasowych.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w następstwie zawarcia w dniu (...) umowy o współpracy A. G. rozpoczęła działalność gospodarczą w zakresie wynajmu lokali mieszkalnych w budynku położonym w O. przy ul. (...) (zgodnie z treścią (...) przychód uzyskiwany z najmu lokali nie był objęty obowiązkiem zapłaty na rzecz pozwanej 10% prowizji) oraz otworzyła sklep z odzieżą damską w pasażu supermarketu (...) w D.. Sąd, dokonując ustaleń faktycznych w tym zakresie, oparł się głównie na zeznaniach świadka A. G. i E. J. (1) przede wszystkim z tego względu, że mają one odzwierciedlenie w pozostałych dowodach (reszta świadków miała bardzo ogólną wiedzę na temat powiązań A. G. z pozwaną). Pierwsza z wyżej wymienionych zeznała, że przejawem zawartej z pozwaną umowy o współpracy było otwarcie sklepu z odzieżą damską, a pozwana rozmawiała na temat działalności gospodarczej rozpoczętej w D. z osobami odwiedzającymi biuro. Podkreśliła przy tym, że o ujawnieniu informacji dotyczących swojej sytuacji finansowej dowiedziała się z pisma przeciwnika procesowego w sprawie o ustanowienie kuratora do zarządu majątkiem małoletniej M. J., w której występowała w charakterze uczestniczki. Istotne jest przy tym, że już w piśmie z dnia (...) będącym odpowiedzią na wezwanie pozwanej do przedłożenia dokumentów mających stanowić podstawę wyliczenia 10% prowizji, A. G. wskazywała, że efektem nawiązania współpracy z pozwaną było wyłącznie otwarcie sklepu w (...), a z tytułu uzyskanych dochodów rozliczyła się z pozwaną, dokonując na jej rzecz przelewu umówionego wynagrodzenia. Z kolei świadek E. J. (1) przyznała, że to pozwana poprosiła ją o spotkanie, twierdząc, że ma do przekazania kilka informacji, które mogą ją zainteresować w kontekście toczącego się postępowania spadkowego po E. J., a za przekazane informacje nie żądała żadnej gratyfikacji. Podczas tego spotkania pozwana wspomniała o kilku szczegółach dotyczących sytuacji finansowej A. G. – o fikcyjnym zatrudnieniu swoich rodziców przy zarządzie budynkiem położonym w O. przy ul. (...), mającym na celu uzyskanie pieniędzy z majątku małoletniej M. J., o tym, że przekazaną małoletniej M. J. kwotę 300.000 złotych udostępniła swojemu ówczesnemu partnerowi oraz że rozpoczęła nie przynoszącą zysków działalność gospodarczą w jednym ze supermarketów.

Wprawdzie w zeznaniach świadka E. J. (1) widoczne są pewne wątpliwości co do przebiegu spotkania, to jednak należy zauważyć, iż podawane przez wymienioną szczegóły rozmowy przeprowadzonej z pozwaną pokrywają się z treścią pisma z dnia (...), złożonego w toku postępowania (...) w którym zawnioskowano pozwaną jako świadka na okoliczność trwonienia przez A. G. majątku małoletniej M. J., a powyższe pozwala uznać jej wypowiedzi za w pełni wiarygodne. W piśmie tym wskazano, że A. G. zainwestowała znaczną część pieniędzy córki w otwarcie sklepu, który wskutek nieudolnego zarządzania przynosił same straty, co doprowadziło do jego zamknięcia, zaś A. G. po zakończonej działalności gospodarczej pozostały jedynie spore długi wobec (...) a nadto, że z majątku małoletniej M. J. utrzymuje się nie tylko A. G., ale także jej ojciec i matka, którzy są fikcyjnie zatrudnieni przy sprzątnięciu i dozorcze należących do niej nieruchomości. Pozwana została przesłuchana jako świadek przed Sądem Okręgowym w O. i jej zeznania stanowiły jeden z dowodów, w oparciu o który zmieniono postanowienie Sądu I instancji i w konsekwencji ustanowiono dla małoletniej M. J. kuratora do zarządu majątkiem.

Co więcej, zeznania pozwanej potwierdzają, że przekazała E. J. (1) informację o prowadzeniu przez A. G. sklepu i miała wiedzę o jej problemach finansowych związanych z działalnością gospodarczą prowadzoną w pasażu (...), bowiem z (...) do niej zadzwoniono. Z powyższego w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że nie była to informacja, w posiadanie której weszła w oparciu o wiedzę ogólnie dostępną w przypadku osób prowadzących działalność gospodarczą – rejestry czy spostrzeżenia z miejsca prowadzonej działalności, tak jak to podnosiła w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew. Sposób pozyskania informacji o kłopotach finansowych A. G. pozwala przyjąć, że informacja ta wykazuje ścisły związek z realizacją umowy o współpracy, której wynikiem było właśnie otwarcie sklepu w pasażu (...). Przekazanie tej informacji E. J. (1) niewątpliwie stanowiło więc naruszenie obowiązku określonego w (...) umowy.

Trzeba przy tym podkreślić, że pozwana działała z niskich pobudek i świadomie wykorzystała informacje, o których się dowiedziała w związku z realizacją umowy z dnia (...) o współpracy. Sama przyznała, że zrobiła to w związku z zaprzestaniem kontaktów z nią przez byłą współniczkę, celem wymuszenia rozliczeń nakładów na mieszkanie. Przeprowadzone w sprawie dowody, w tym zeznania E. J. (1), W. G., A. G. i I. K., prowadzą do wniosku, że pozwana sama zainicjowała spotkanie z E. J. (1), przeciwniczką procesową A. G. w sprawie dotyczącej działu spadku oraz w sprawie

dotyczącej ustanowienia kuratora, a jej zamiarem była chęć pozbawienia A. G. zarządu majątkiem małoletniej M. J.. Pozwana została zawnioskowana jako świadek na skutek wcześniejszego jej spotkania z E. J. (1) w obecności dwóch adwokatów. Pozwana w trakcie przesłuchania w charakterze strony zresztą zeznała, że jeden z obecnych podczas spotkania adwokatów zapytał jej, czy jeśli dostanie wezwanie z sądu, to stawi się na przesłuchanie.

Pozwana naruszyła zakaz ujawnienia informacji przewidziany w (...) umowy o współpracy już w momencie zgłoszenia się do E. J. (1) i przekazania jej informacji dotyczących sytuacji majątkowej i finansowej A. G., a nie podczas składania zeznań przed Sądem Okręgowym w O. w sprawie (...).

W tych okolicznościach Sąd doszedł do przekonania, że kara umowna w wysokości 100.000 złotych została zasadnie naliczona, a zatem mogła być przedmiotem umowy przelewu. Taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz powoda na podstawie art. 509 (...) k.c. w zw. z (...) i (...) umowy z dnia (...) o współpracy.

Jednocześnie należy stwierdzić, że nie było podstaw do zamiarkowania kary umownej. Przewidziane w art. 484 (...) k.c. uprawnienie dłużnika do żądania zmniejszenia kary umownej jest materialnoprawnym środkiem jego obrony przed żądaniem wierzyciela zapłaty tej kary. Skorzystanie z tego środka obrony zależy od woli dłużnika. Jeżeli dłużnik chce z uprawnienia tego skorzystać musi złożyć w tym przedmiocie określone oświadczenie woli, które, zgodnie z art. 60 k.c., może być wyrażone przez każde zachowanie, byleby ujawniło jego wolę w dostatecznie zrozumiały dla wierzyciela sposób. Jeżeli dojdzie do procesu sądowego, w którym wierzyciel żąda zasądzenia kary umownej, żądanie dłużnika miarkowania tej kary musi przybrać odpowiednią formę procesową – zarzutu procesowego miarkowania kary umownej. Skoro bowiem miarkowanie kary umownej jest dopuszczalne tylko na żądanie dłużnika, sąd nie może w tym zakresie działać z urzędu (tak Sąd Najwyższy z dnia 13 czerwca 2013r., sygn. akt V CSK 375/13, LEX nr 1360347). Uwzględniając istotę i funkcje kary umownej, obronny charakter uprawnienia dłużnika wynikający z przepisu art. 484 § 2 k.c., jak również gramatyczną wykładnię treści tego przepisu stwierdzić należy, że zmniejszenie (miarkowanie) wysokości kary umownej możliwe jest tylko i wyłącznie na wniosek lub merytoryczny zarzut pozwanego, konkretnie sprecyzowany i udowodniony stosownie do treści art. 6 k.c. Brak sformułowania przez pozwanego takiego wniosku lub zarzutu uniemożliwia sądowi dokonanie zmniejszenia wysokości dochodzonej w procesie kary umownej (tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu z dnia 2 lutego 2012r., sygn. akt I ACa 1392/11, LEX nr 1120016).

Podzielając przytoczone wyżej poglądy judykatury, należy zauważyć, że pozwana od samego początku była reprezentowana w toku niniejszego procesu przez profesjonalnego pełnomocnika i na żadnym etapie postępowania nie zgłosiła zarzutu miarkowania kary umownej, a jak zostało zaznaczone, zawarty w odpowiedzi na pozew wniosek o oddalenie powództwa nie zawiera sam w sobie zarzutu miarkowania kary umownej. Wobec braku stosownego zarzutu Sąd nie był uprawniony do samodzielnego dokonania korekty kary umownej naliczonej zgodnie z (...) umowy o współpracy. Należy przy tym podkreślić, że zapis o karze umownej został wprowadzony do umowy współpracy z inicjatywy pozwanej w porozumieniu z jej prawnikiem, a sama pozwana tego faktu nie ukrywała, podnosząc podczas przesłuchania w charakterze strony, że chciała w ten sposób się zabezpieczyć przed ujawnieniem przez A. G. danych dotyczących jej kontrahentów.

Wierzytelność z tytułu czynszu najmu.

Tytułem wstępu należy zauważyć, że z umowy cesji z dnia (...) wynika, iż jej przedmiotem była m.in. wierzytelność z tytułu nieuiszczonego czynszu najmu w wysokości 3.000 złotych, naliczonego zgodnie z umową z dnia (...). Z kolei w niniejszym postępowaniu dochodził kwoty 6.000 złotych, a jak wskazał w uzasadnieniu pozwu, tak określona kwota obejmuje należność z tytułu czynszu najmu za okres 20 miesięcy (przy czynszu najmu wynoszącym 300 złotych miesięcznie). Z powyższego wynika, że powód domaga się częściowo czynszu najmu w zakresie wykraczającym poza umowę cesji (co do kwoty 3.000 złotych nie mogło dojść do skutecznego przelewu wierzytelności). Dlatego też Sąd rozpoznawał żądanie zwrotu nieuregulowanego czynszu najmu jedynie w wysokości 3.000 złotych.

W ocenie Sądu, roszczenie o zapłatę kwoty 3.000 złotych nie zasługiwało na uwzględnienie.

Faktem jest, że w umowie najmu z dnia (...) jako wynajmująca została wskazana A. G., która w (...) umowy oświadczyła, że jest zarządcą nieruchomości lokalowej położonej w O.przy ul. (...). Niemniej jednak nie można uznać, że osobą, która faktycznie wynajęła pozwaną lokal mieszkalny, jest A. G.. Z postanowienia Sądu Rejonowego w G.o udzieleniu zabezpieczenia na czas trwania postępowania o dział spadku i zniesienie współwłasności wynika, że do wykonywania w imieniu pozostałych spadkobierców zarządu nieruchomością położoną w O.przy ul. (...) upoważniono uczestniczkę postępowania małoletnią M. J., w imieniu której działa przedstawicielka ustawowa A. G.. Oznacza to, że na zarządcę budynku wielorodzinnego wyznaczono małoletnią M. J., a w jej imieniu prawa z tą nieruchomością związane wykonywała A. G.jako przedstawicielka ustawowa (oczywiście w okresie, kiedy nie była pozbawiona prawa zarządu majątkiem). Możliwość zawierania umów najmu lokali mieszkalnych i ściągania należności czynszowych w ramach powierzonego zarządu nieruchomością położoną w O.przy ul. (...) nie budzi wątpliwości, przy czym wszystkie te czynności A. G.podejmowała jako przedstawicielka ustawowa małoletniej M. J.. To, że M. J.jest małoletnia, nie jest równoznaczne z pozbawieniem jej podmiotowości prawnej. Niewątpliwie M. J.ma zdolność prawną, tj. zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków w stosunkach cywilnoprawnych, aczkolwiek jako osoba małoletnia nie posiada pełnej zdolności do czynności prawnych. Generalną zasadą wyrażoną w art. 98 § 1 k.r.o. jest to, że w przypadku dzieci czynności prawne w ich imieniu podejmują rodzice na zasadzie przedstawicielstwa ustawowego, przy czym powierzony rodzicom zarząd majątkiem dziecka dotyczy jedynie czynności zwykłego zarządu, a w wypadku dokonania czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu lub wyrażenia zgody na dokonanie takiej czynności przez dziecko rodzice muszą uzyskać zezwolenie sądu opiekuńczego (art. 101 § 3 k.r.o.). Zgodnie z art. 96 k.c. umocowanie do działania w cudzym imieniu może opierać się na ustawie (przedstawicielstwo ustawowe) albo na oświadczeniu reprezentowanego (pełnomocnictwo). Przedstawicielstwo ustawowe jako jeden z dwóch rodzajów umocowania jest uprawnieniem do dokonywania czynności prawnych w imieniu reprezentowanego i z bezpośrednim skutkiem dla niego. Tym samym A. G.swoje uprawnienie do zawarcia umowy najmu mogła wywieść jedynie z faktu bycia przedstawicielką ustawową małoletniej M. J.. Własnego prawa do zarządzania budynkiem wielorodzinnym nie posiadała i nie mogła w swoim imieniu zawrzeć umowy najmu. Zawierając umowę najmu lokalu mieszkalnego, działała jako przedstawicielka ustawowa M. J.i czyniła to ze skutkiem bezpośrednim dla małoletniej.

Powyższe rozważania prowadzą do jednoznacznego wniosku, że umowę najmu lokalu mieszkalnego jako wynajmująca zawarła małoletnia M. J., w imieniu której działała przedstawicielka ustawowa A. G., i tylko M. J.może domagać się od pozwanej zwrotu nieuiszczonego czynszu najmu lokalu mieszkalnego. Wierzytelność wynikająca z umowy z dnia (...) z tytułu czynszu najmu służy małoletniej M. J., co w konsekwencji oznacza, że A. G.nie mogła tej wierzytelności we własnym imieniu w dniu (...) skutecznie zbyć na rzecz powoda. W tym czasie była już bowiem od (...) pozbawiona zarządu majątkiem małoletniej córki.

Z tych wszystkich względów powództwo o zapłatę kwoty 3.000 złotych podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w pkt. II sentencji wyroku.

Z uwagi na brak podstaw do uwzględnienia żądania zapłaty kwoty 3.000 złotych zbędne były rozważania w kwestii, czy pozwana dokonywała wpłat z tytułu czynszu najmu do rąk kuratora ustawionego przez sąd do zarządu majątkiem małoletniej, aczkolwiek i w tym zakresie należy poczynić stosowną uwagę. Jak już wskazano, postanowieniem z dnia (...) pozbawiono A. G.prawa zarządu majątkiem małoletniej M. J., a ponieważ orzeczenie to wydano w następstwie rozpoznania apelacji, z dniem jego ogłoszenia stało się ono prawomocne. Tym samym już od dnia (...) nie mogła podejmować jako przedstawicielka ustawowa żadnych czynności związanych z nieruchomością położoną w O.przy ul. (...), w tym pobierać czynszu najmu lokali mieszkalnych. Tymczasem przedłożone przez powoda faktury VAT wskazują, że nieuiszczony przez pozwaną czynsz najmu dotyczy okresu od (...) do (...) od (...) do (...) i od (...) do (...). W trakcie przesłuchania w charakterze strony powód zaś wskazał, że zaległości czynszowe pochodzą z (...) i (...) i mogły obejmować okres między (...) a (...). Z zestawienia powyższych danych wynika, że A. G.na podstawie umowy z dnia (...) zbyła wierzytelność z tytułu czynszu najmu za okres, w którym na mocy prawomocnego postanowienia sądu była pozbawiona uprawnienia do dokonywania w imieniu małoletniej czynności w zakresie zarządu jej majątkiem.

O odsetkach od zasądzonej tytułem kary umownej kwoty 100.000 złotych Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Wprawdzie w umowie cesji nie wskazano, że przedmiotem przelewu są wierzytelności wraz z odsetkami, to jednak należało mieć na względzie przepis art. 509 § 2 k.c., stosownie do którego wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych wynika, że kara umowna została naliczona po tym, jak A. G. dowiedziała się z pisma przeciwnika procesowego z dnia (...) iż pozwana jest zawnioskowana w charakterze świadka i ma zeznawać na okoliczność trwonienia majątku małoletniej M. J.. Bezspornym było również to, że pismem z dnia (...) A. G. wezwała pozwaną do zapłaty na jej rzecz kary umownej wysokości 100.000 złotych, w terminie 14 dni od daty doręczenia pisma. Do powyższego pisma dołączono jedynie dowód jego nadania, a dopiero doręczenie wezwania otwierało bieg 14-dniowego terminu do spełnienia świadczenia. W odpowiedzi na to wezwanie pozwana pismem z dnia (...) (...) (...) zakwestionowała podstawy do naliczenia kary umownej. Z tego pisma nie wynika, kiedy dokładnie strona pozwana otrzymała wezwanie do zapłaty, ale jego treść jednoznacznie potwierdza to, że wezwanie datowane na dzień (...) zostało jej doręczone. Z tej właśnie przyczyny dzień (...) (...) (...) uznano za dzień doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty, co oznacza, że termin 14 dni określony pismem z dnia (...) upływał z dniem (...) i od dnia następnego (...) można mówić o opóźnieniu w spełnieniu świadczenia. Dalej idące roszczenie odsetkowe oddalono jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw (vide: pkt I i II sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielania, stosownie do wyniku sprawy. Powód wygrał niniejszy proces w 94,34% (100.000 złotych/106.000 złotych x 100%), a pozwana – 5,66%.

Powód poniósł następujące koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony: 1.325 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu (w związku z uprawomocnieniem się nakazu zapłaty zwrócono powodowi 3/4 opłaty sądowej od pozwu, czyli kwotę 3.975 złotych, a wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wezwano ponownie powoda do uiszczenia 3.975 złotych, w terminie tygodniowym pod rygorem obciążenia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, ale mimo wezwania powód nie dokonał stosownej wpłaty – vide: k. 260), 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego i 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Z kolei pozwana poniosła koszty procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 złotych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Pozwana powinna więc zwrócić powodowi kwotę 4.662,28 złotych (94,34% z kwoty 4.942 złotych), a powód pozwanej – kwotę 204,72 złotych (5,66% z kwoty 3.617 złotych), a zatem różnica podlegająca zasądzeniu na rzecz powoda wynosi 4.457,56 złotych (vide: pkt III sentencji wyroku).

O brakującej opłacie sądowej od pozwu w wysokości 3.975 złotych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazując ściągnąć od powoda z zasądzonego roszczenia kwotę 224,98 złotych (3.975 złotych x 5,66% - część, w jakiej powód przegrał niniejszy proces) – vide: pkt IV sentencji wyroku.

Z uwagi na sytuację majątkową pozwanej, fakt posiadania licznych długów i prowadzenia przeciwko niej postępowania egzekucyjnego Sąd postanowił – na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – odstąpić od obciążania jej opłatą sądową od pozwu w wysokości 3.975 złotych, której powód nie uiścił mimo wezwania do dokonania stosownej wpłaty (vide: pkt V sentencji wyroku).